

„*Láska*, která se rodí ze strachu a bolesti,
může být tou *nejsilnější*...
pokud jí dokáží oba věřit.“

Křehká ODVAHA

ELIZABETH PROKESOVÁ

● ■ **pointa**

♪ Jasmine Thompson – Mad World

Veronika

„Nazdar, holčičko, co ty takhle tady sama?“ Projede mě celou pohledem od shora až dolů a zase zpátky. „Zepředu vypadáš ještě líp než zezadu.“

Ušklíbne se a olízne si rty. Odporně se usměje, až mu jsou vidět zkažené zuby. *Fuj.*

Trhnu rukou ve snaze se mu vyprostit, ale on si mě přitáhne k sobě a pevně mě sevře. Nestihnu vydat jediný zvuk, než mi dá ruku na pusku, a už mě táhne k místu, odkud se vynořil. Jeho ruka je silná a špinavá. Zvedá se mi žaludek.

Musím křičet. Musím upoutat něčí pozornost. Jenže nejsem schopná ničeho. Ono by mě stejně nebylo slyšet přes jeho ruku. Ale už ten fakt, že bych nebyla schopná křičet, mi rozklepe celé tělo.

Co budu dělat?

Můžu ho kopnout? To ho akorát naštvu. Nejsem tak silná, aby ho to výrazně bolelo.

Můžu se mu vyškubnout? Zkusím zavrtět hlavou, ale ani se nehnu. Zvednu ruce, abych ze sebe tu jeho sundala, ale on mi je obě chytí za zápěstí a dá za záda.

„Vyser se na to, holčičko! Teď už jsi moje,“ zavrčí mi do ucha.

Myslím, že budu zvracet.

Před očima se mi mihne obraz, jak si mě opře o most. Pokud budu mít dost štěstí, tak mi neudělá nic víc a třeba si vezme i kondom. Jaká je pravděpodobnost toho všeho?

Do očí se mi derou slzy.

Nesmím si to připouštět.

Musím zůstat uzavřená.

Rychle to skončí a já pak pojedu domů. Začínám být rezignovaná a smířená se svým osudem.

„To nevypadá, že by s vámi šla slečna dobrovolně,“ ozve se za námi povědomý hlas.

Díky bohu! Nejsem tu sama.

Chlap sebou trhne a otočí se i se mnou v sevření. Tam stojí ten tajemný blondák, který má tedka přes tričko černého bombera.

Jo! Nikdy jsem nikoho neviděla radši.

„Co ti je do toho, cucáku! Tohle je moje sestra. Jen se tady ztratila trošku. Zmiz!“ vyštěkne ten chlap, který mě stále pevně drží.

Oči mě štípou, jak se mi znovu zalévají slzami.

Nebudu brečet.

Nebudu brečet.

Ne-bu-du bre-čet.

„Ať mi teda slečna sama řekne, že s vámi chce jít. Pak vás nechám na pokoji. Ale mám takový dojem, že jí vaše ruka brání v mluvení,“ vyzve ho tajemný blondák.

Chlap za mnou se napne. Rozhodně se mu nelíbí, že na něj mluví a překazil mu jeho akci, ať už měl v plánu cokoliv.

„Drž hubu, čuráku!“ křičí mi chlap vedle ucha.

Bože, proč má tu hlavu tak blízko mojí? Je stejně vysoký jako já? To je asi pravděpodobné vysvětlení.

„Co kdybyste slečnu pustil, než zavolám policii.“

Tajemný blondák je naprosto v klidu. Jen tam tak stojí s rukama v kapsách a mluví na toho chlapa.

Zírám na něj zcela vyděšená, ale on se soustředí jen na muže, který mě drží v sevření. Jako kdyby zachraňoval bezmocné holky denně.

Chlap zamumlá něco, čemu nerozumím. Rukou, kterou mě držel za zápěstí, něco vytáhne. Ozve se zvláštní zvuk, který mi připomíná cvaknutí.

Co to je?

Vystřelovací nůž!

Ztuhnu a ani se nehnu. Nesmím se hnout, aby neublížil mě nebo jemu.

„Jestli po ní tak toužíš, tak si jí pod' vzít, čuráku!“

Teď už snad ani nedýchám. Jak se mohl tak pěkný večer takhle zvrtnout! Tohle je na mě už opravdu dost silný kafe. Přestanu jezdit vlakem. Teda, pokud se z tohohle dostanu živá.

Poprvé jdu do baru a stane se tohle? Proč? Co jsem komu udělala? Na co mě ten chlap chce? Na sex? Tak ať mě znásilní a nechá být. Tohle za to nestojí. Nechci nést vinu za to, že někoho pobodá jen kvůli mně.

Tajemný blondák dá ruce před sebe a začne na chlapa mluvit pomaleji než před tím.

„Rozumím, že jsi nervózní. Ale tímhle si to jen zhoršíš. Pojď to vyřešit jinak.“

Najednou se z vedlejší ulice vynoří modré majáky.

„Hajzle!“ zavrčí chlap vedle mojí hlavy.

Prudce mě od sebe odstrčí, což nečekám a zavravorám dopředu. Tajemný blondák v ten samý moment vykročí, chytí mě a pevně mě obejmě.

Jeho objetí je tak konejšivé. Úplně se v něm schovám. Zaliže mě neskutečná úleva a začnu vzlykat. Jsem jako malá holka, ale nemůžu si pomoci. Najednou si přijdu v bezpečí a tak mě moje tělo zradí. Celá se rozklepu a brečím.

„Ššš, už je to dobrý.“ Jednou rukou mě objímá a druhou hladí po vlasech.

Cítím, jak si položí svou hlavu na moji. Obklopuje mě celým svým tělem jako štít, který mě chrání před širým světem.

Zhluboka se nadechnu jeho vůně. Uklidňuje mě to. Proč?

„Štěpáne! Kam běžel?“ zavolá někdo. Nevidím kdo, protože mám obličej stále zabořený do jeho hrudi. *Štěpán? Tak se jmenuje?*

Štěpán zvedne hlavu a přestane mi hladit vlasy. Najednou mi ten dotyk strašně chybí.

„Támhle,“ ukáže někam rukou, „je to tak minuta. Máte šanci ho chytit. Má černou teplákovku, na mikině nápis Everlast. Bacha, má vystřelovák,“ chrlí ze sebe Štěpán.

Jak to že ví, co měl ten chlap na sobě? Kdyby se ptali mě, nevěděla bych nic. Nevšimla jsem si, jakou barvu mělo jeho oblečení nebo co to bylo za oblečení, natož nějakého nápisu na mikině.

Otočím hlavu a dívám se na dva policisty, kteří běží směrem k místu, kde se předtím chlap vynořil. Zvednu pohled nad sebe a zase se dívám do těch tmavých očí.

„Ahoj,“ zašeptá Štěpán.

Nejsem schopná slova. Srdce mi bije neskutečnou rychlostí, ale něco mi říká, že už to tak trochu není strachy.

Za to můžou ty jeho oči. Uklidňují mě a s pomocí jeho vůně je to odzbrojující kombinace. Díky němu si přijdu v bezpečí, i když je to pitomost. Je to naprosto cizí člověk. Proč bych se u něho měla cítit v bezpečí? Ale cítím.

Z toho pocitu mě vytrhne mužský hlas, který promluví přímo u nás. Vůbec jsem nezaregistrovala, že k nám někdo přišel, a tak když promluví, trhnu sebou.

„Je někdo z vás zraněný?“ zeptá se.

Nejsem připravená opustit bezpečí, které mi poskytují Štěpánovy oči, a tak se na dotyčného ještě nepodívám.

„Naštěstí ne. Slečna je jen otřesená a možná trochu v šoku,“ odpovídá Štěpán a přitom mi stále hledí do očí.

Přeruším náš oční kontakt a otočím se na muže vedle nás. Je to další policista. Vypadá, že je podobně starý jako Štěpán, a kousek za ním je policistka.

Štěpán mě stále pevně drží v objetí. Díky bohu za to, protože mám pocit, že mi nohy úplně neslouží.

Sledujte moji knížku a všechny novinky o ní:

@krehka_odvaha

